

PODÉL PACIFIKU AŽ DO MĚSTA ANDĚLŮ

středa 24. září 2008

Ze San Francisca jsme se vydali po pobřežní silnici číslo 1 – Pacific Highway. Není to sice nejrychlejší cesta do Los Angeles, zato ale vede podél nádherných útesů a pláží, na kterých se vyhřívají tuleni a jejich příbuzní rypouši sloní. Asi nejkrásnější částí cesty je pak 17 Mile Drive, což je placený úsek silnice vedoucí z městečka Pacific Grove do osady Carmel-by-the-Sea. Jen několik málo minut po zaplacení mýtného nás ovšem postihla typická nemoc pacifického pobřeží – padla mlha tak hustá, že by se dala krájet (žádný Rákosníček za ní ovšem nežil). Pacifická mlha je moc zvláštní jev – odjeli jsme kousíček do vnitrozemí a byl horký slunečný den s modrým nebem bez mráčku. Přiblížili jsme se zpátky k Pacifiku a byla mlha a šílená zima. Domorodci jsou na to už zvyklí, nás to trochu naštválo.

Na začátku cesty kousek od Pacific Grove byl krásný výhled na oceán. Šuměl úplně jinak než naše evropská moře – hlubokým, mocným hlasem...

Těchto divných věcí (asi rostlin) byly na pobřeží vyplavené snad tuny. Vypadaly jako mořské biče ☺.

Studená !!#%!@##!%#%\$%

Líbilo se nám,
jak se ten
krásný bílý
mráček za
námi
přibližuje
k pobřeží.
Vypadal jako
vlna tsunami,
která se zvedá
z oceánu. Pak
najednou
přišel a to byla
ta mlha ☺.

Ostrov, na kterém sídlí kolonie tuleňů, pelikánů a dalších krasavců.

Tak to je ona – pacifická mlha. A v ní je vidět místní kuriozita – Lone Cypress (osamělý cypřiš), který vyrůstá z holého skaliska v rozbouřených vlnách.

I rypoušům sloním byla zima – tak se pořád zahazovali pískem.

Kousíček od pobřeží...a kde je oceán?? ☺

Na molu byly desítky racků, pelikánů a ptáků „moi“ ☺. Moc krásné, ale deku bysme si tam nerozložili...

Zátiší – muž s ptákem.

Týjo, Pamela ☺.